

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1890/2021
16.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Драгићевић, адвокат у ..., против туженог Дома здравља Краљево, кога заступа Градско правобранилаштво Града Краљева, ради утврђења, поништаја отказа и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 472/21 од 09.03.2021. године, у седници већа од 16.12.2021.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 472/21 од 09.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 783/19 од 09.11.2020. године одбијен је тужбени захтев да се утврди да је тужилца засновала радни однос на неодређено време код туженог 25.11.2015. године на пословима ..., да се поништи решење туженог од 05.09.2019. године којим је тужилци отказан уговор о раду и да се обавезе тужени да тужилцу врати на рад и обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове поступка у износу од 54.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 472/21 од 09.03.2021. године одбијена је жалба тужиле, потврђена првостепена пресуда и одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) и установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженим закључила уговор о раду на одређено време 25.11.2015. године до повратка одсутне запослене са породилског одсуства 26.10.2017. године. Након тога тужила је са туженим закључила више уговора о раду на одређено време због повећаног обима посла са половином радног времена: 27.10.2017. године у трајању од 3 месеца почев од 27.10.2017. године до 26.01.2018. године; 27.01.2018. године у трајању од 6 месеци почев од 27.01.2018. године до 26.07.2018. године; 17.07.2018. године у трајању од 3 месеца почев од 27.07.2018. године до 26.10.2018. године; 30.08.2018. године најдуже до 15.10.2019. године. Тужила је радила пуно радно време на радном месту ... све време. Решењем туженог од 05.09.2019. године тужили је отказан уговор о раду због истека рока на који је уговор закључен. Након отказа уговора о раду тужили, тужени је на радно место ... запослио два нова запослена.

Према становишту нижестепених судова, тужбени захтев није основан јер су послови на којима је ангажована тужила по својој природи трајали одређено време, па је повратком запослене са породилског одсуства и престанком повећаног обима посла, престала потреба за радом тужиле, а тужила ни по једном правном основу није радила дуже од 24 месеца.

У периоду од 12.08.2015. године до 31.12.2019. године у Републици Србији примењивао се Закон о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору ("Службени гласник РС", бр. 68/15...95/18). Чланом 1. ставом 1. наведеног закона прописано је да се овим законом утврђује начин одређивања максималног броја запослених у јавном сектору, као и обим и рокови смањења броја запослених (рационализација) до достизања утврђеног максималног броја запослених. У циљу спровођења поменутог закона Влада Републике Србије је донела Одлуку о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему Аутономне покрајине Војводине и систему локалне самоуправе за 2015. годину ("Службени гласник РС", бр. 101/15...43/17) и Одлуку о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему Аутономне покрајине Војводине и систему локалне самоуправе за 2017. годину ("Службени гласник РС", бр. 61/17...88/19). Овим одлукама је одређен максималан број запослених на неодређено време у систему државних органа, систему јавних служби, систему Аутономне покрајине Војводине и систему локалне самоуправе, па је тако одређен и максималан број запослених на неодређено време у Дому здравља Краљево. Обавеза свих институција била је да спроведу рационализацију тако што ће смањити број запослених на неодређено време најмање до броја запослених који је одређен наведеним одлукама. Стога у Дому здравља Краљево у периоду од 12.08.2015. године до 31.12.2019. године није постојала могућност заснивања радног односа на неодређено време, па самим тим ни прерастања радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време. Имајући у виду наведено, нижестепеним пресудама је тужбени захтев правилно одбијен, па су супротни ревизијски наводи неосновани.

На основу изнетог, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези члана 153. ЗПП, одбио захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успела у овом поступку.

**Председник већа-судија
др Дргиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић